

الى ان وصلنا الى مدينة سيوستان وضبط اسمها بكسر السين
 الاول المهمل وياء مد وواو مفتوح وسين مكسور وتاء معلومة
 وآخرة نون وهي مدينة كبيرة وخارجها صحراء ورمال لا شجر
 بها الا شجر ام غيلان ولا يزرع على نهرها شيء ما عدى البطيخ
 وطعامهم الذرة والجلبان ويسمونه المشنك بميم وشين معجم
 مضمومين ونون مسكن ومنه يصنعون الخبز وهي كثيرة السمك
 والالبان للاموسية واهلها ياكلون السقنقور وهي دويبة شبيهة
 بام جبين التي يسميها المغاربة حنيشة الجنة الا انها لا ذنب
 لها ورايتهم يحفرون الرمل ويستخرجونها منه ويشقون بطنها
 ويرمون بما فيه ويجشونه بالكرم وهم يسمونه زرد شوبه ومعناه
 العود الاصفر وهو عندهم عوض الزعفران ولما رايت تلك
 الدويبة وهم ياكلونها استقدرتها فلم آكلها ودخلنا هذه

jusqu'à ce que nous fussions arrivés à celle de Siwécitân
 (Sehwan), grande cité, entourée d'un désert de sable où l'on
 ne trouve d'autre arbre que l'oumm ghailân (espèce d'acacia).
 On ne cultive rien sur le bord du fleuve qui l'arrose, si ce n'est
 des pastèques. La nourriture des habitants consiste en sorgho
 (millet) et en pois, que l'on y appelle *mochonc* et avec les-
 quels on fabrique le pain. On y trouve beaucoup de poisson
 et de lait de buffle. Les habitants mangent le scinque, qui
 est un petit animal semblable au caméléon, que les Maghré-
 bins nomment petit serpent de jardin, sauf qu'il n'a pas de
 queue. Je les ai vus creuser le sable, en retirer cet animal,
 lui fendre le ventre, jeter les intestins et le remplir de cur-
 cuma, qu'ils appellent *zerd-choûbeh* (tchobeh), ce qui signi-
 fie « le bois jaune ». Cette plante remplace chez eux le safran.
 Lorsque je vis ce petit animal que mangeaient les Indous, je
 le regardai comme une chose impure et je n'en mangeai pas.